

[Kofod-Svendsen]

række arbejdsmæssige og sociale rettigheder for arbejdstagerne og en generel anvendelse af kvalificeret flertal ved fastsættelse af minimumsdirektiver på dette område. Vi får altså en udbygning til gavn for lønmodtagerne. Desværre stillede Storbritannien sig uden for den sociale dimension, men jeg er overbevist om, at i løbet af kort tid vil Storbritannien også tilslutte sig.

Skal vi sige nej til denne kvalitative forbedring af EF-samarbejdet? Det ville da være at svigte lønmodtagerne og de idealer, vi har kæmpet for og arbejdet for herhjemme, hvis vi ikke skulle sørge for, at det blev virkelighed i EF-sammenhæng.

Vi står med en historisk chance for at få Norden samlet ind i EF. Et nej den 2. juni vil efter mit bedste skøn vanskeliggøre, måske direkte forhindre en sådan udvikling.

Nyt er også subsidiaritets- eller nærhedsprincippet, der nævnes flere steder i Traktaten. Meningen er kort, at beslutningerne skal træffes på det niveau, hvor de bliver det bedst. Så kan man drøfte, om det er formuleret godt nok. Jamen vi har jo ikke de formuleringer i den gældende traktat, så der kan ikke være tvivl om, at ønsker man decentralisering, har man her fået et redskab, som kan bruges og udformes. Skal vi om nogle år have endnu en traktatændring, kan vi yderligere udbygge det princip, der her bliver traktatfæstet.

Der er flere områder, hvor EF skal gøres bedre. Det, at EF bliver bedre med Maastrichtteksterne, betyder ikke, at vi får et fuldkomment eller et perfekt EF; det er der ingen der har påstået. Der er stadig en række områder, hvor EF skal forbedres: Demokratibegrebet må vi udbygge yderligere, åbenheden må vi fremme. Det er ikke noget problem for mig at påpege område efter område, hvor tingene kan gøres endnu bedre, men så kommer spørgsmålet: Hvordan har vi bedst mulighed for yderligere at gøre det EF bedre, som vi er enige om at vi skal være medlem af? Gør vi det ved at stemme nej, eller gør vi det ved at stemme ja? Som én, der har været med i mange forligsforhandlinger, ved jeg, at vil man præge forhandlingsresultatet, handler det om at være med fra begyndelse til slutning og møde frem velforberedt hver eneste gang. Det er ikke et spørgsmål om at holde sig udenfor og så lige komme med en enkelt gang, så kan man komme til at rette

nogle kommaer. Hvis man for alvor vil have indflydelse, handler det om at være med fra begyndelse til slut.

Derfor vil jeg på det stærkeste håbe, at vi får et ja, så den forbedring, der ligger i teksten, får dansk tilslutning og opbakning, så teksterne kan blive ratificeret, men først og fremmest så Danmark udsender det signal, at den videre udbygning og opbygning i fredens tjeneste af et Europa, der finder sted, skal Danmark selvfølgelig være med i.

Glønborg (KRF):

De stærke argumenter, som jeg ved førstebehandling fremførte for et nej den 2. juni, står jeg stadig ved. Jeg føler ikke, at de på nogen måde er blevet tilbagevist.

Jeg var så heldig på et loppemarked forleden dag at finde en lille bog, som hedder »64 sider af Danmarkshistorien«. Den var meget interessant, for der var nogle af de annoncer, som ja-tilhængerne brugte i 1972, da vi skulle lokkes ind i EF.

I en af annoncerne stod der: »I Nordjylland glæder f.eks. Frederikshavn sig til 3.100 nye jobs fra Norge og Sverige«. Og der er et smukt billede heri af nogle køer, og så står der: »Skal disse køer slagtes i utide?«

Jo, jeg husker også argumentet med, at det drejede sig om at bevare 180.000 danske landbrug, og derfor måtte vi ind i EF. Jeg spørger i dag: Hvad blev der af dem? Og jeg spørger: Hvad blev der af de 3.100 arbejdspladser i Frederikshavn?

Vi må nok erkende, at også dengang var argumentationen for, at nu skulle vi endelig stå på vognen, og nu skulle vi endelig køre videre, lidt overdrevet, og der er nok også denne gang smurt lidt tykt på.

Nu har vi fået at vide, at det allerbedste, vi kan gøre nu, det vi virkelig har ansvaret for, er at bane vejen for Sverige og Finland, som virkelig har ønsket at komme med. Men nu viser det sig jo, at også det svenske folk har store betænkeligheder og måske slet ikke vil med. Jamen så var det da fint, hvis vi kunne blive stående på Romtraktatens niveau og sige, at der er så den mulighed, at Sverige og Finland kan komme med på det niveau, så vi ikke trækker dem længere ind i noget, som stadig væk ikke er tilfredsstillende.